

Márton napi köszöntő

Márton lúdja totyog,
A karácsony locsog.
Márton lúdja melle veres,
Lészen a tél hideg, deres.
Ha pedig a Márton fehér,
Lészen hideg, havas a tél.
Márton-napi nagy hidegre
Szükséges a hó,
Jobb, ha ázik, mintha fázik
Ilyenkor a hó.

Szentendrei legények,
Libát loptak szegények.
Nem jól fogták a nyakát,
A nyakát, sej-haj a nyakát,
Elgágította magát.

Süss fel nap, fényes nap,
Kertek alatt a ludaim megfagynak.

Száz liba egy sorba,
Mennek a nagy tóra,
Elöl megy a gúnár,
Jaj de begyesen jár.

Libuskáim, egyetek,
mindjárt hazamehettek
mire a nap lenyugszik,
ti is otthon lehettek.

Árok partján ül egy liba,
Azt gágogja, hogy taliga.
Paradicsompaprika.
Papucsba jár a liba.

Ködös Márton után
Enyhe telet várhatsz,
Havas Márton után
Farkast soká láthatsz.

Gi-gá, gi-gá gúnárom
elveszett a vásáron,
vártam, majd csak hazajön,
s az ablakon beköszön;
de nem jött meg a betyár,
tepsibe való gúnár,
akire jön a három: keresse meg gúnárom!

Novemberben, Márton napján
Liba gágog, ég a kályhán,
Aki libát nem eszik
Egész évben éhezik.

Nincs szebb madár, mint a lúd

Nem kell neki gyalogút.

Télbe, nyárba mezítláb,

Úgy kíméli a csizmát.

Réce-ruca, vadliba,

Jöjjenek a lagziba!

Kést kanalat hozzanak,

hogy éhen ne haljanak.

Ha jönnek, lesznek,

Ha hoznak, esznek.

Egy-petty, libapetty,

Terád jut a huszonegy.

Weöres Sándor: A liba pék

Haragos a Liba pék,
a kenyere odaég.

Liba pék, te Liba pék, gyere, Liba pék!
Ha kisasszony volnál,
nem morognál,
lány meleg cipóért
kicsi fehér fejkendőben
kényesen hajolnál!

Ma dühös a Liba pék:
csuda-sok a potyadék,
a perece nem elég,
kenyere meg odaég.

Liba pék! szegény Liba pék!
Ha menyecske volnál,
nem búsulnál,
három derék péklegényed
fűtené a kemencédet,
királyasszony volnál!

Liba pék!
a te bajod is elég!
Liba pék!
a kenyered odaég!

Réce-ruca, vadliba,
Jöjjenek a lagziba!
Kést kanalat hozzanak,
hogy éhen ne haljanak!
Ha jönnek lesznek,
Ha hoznak, esznek.
Ej-haj vadliba,
mit ettél a lagziba?
Tekintetes káposztát,
méltóságos rántottát.

Osvát Erzsébet: Eltörött a liba lába

Eltörött a liba lába.

Nem mehet az iskolába.

Gazdasszonya, Gizike,

segít rajta izibe.

Beköti a libalábát,

megveti a liba ágát.

Lefekteti, mesél neki,

tengerivel megeteti.

Ábécére is tanítja,

ha hibát ejt, kijavítja.

A gi-gá-gát jól tudja

ez az okos libuska.

Gyakorolta előre,

ötöst kapott belőle!

László Szilvia: Lali a lila liba

Lali, a konok liba,
lúdanyó makacs fia
nem álhatta fehér színét
a libanép büszkeségét
egyszer csak lúdtollát fogta
lilára kente és fonta,
így jár ezentúl - mondta.

- Jaj, jaj, kisfiam! - sipog
lúdanyó egyre csak zokog
gácsér úr kergeti,
testvére int neki,
rokona, barátja,
aki csak meglátja
egyre csak neveti,
komolyan nem veszi
- Lalika megbuggyant!
- mindenki hirdeti.

Anyja csak kesergi,
két szárnyát tördeli,
az apja már veréssel,
mérgesen fenyíti.
Pápaszem tanár lúd
naplóját megnézi
tanítvány fejével
megpróbál beszélni.

Lali, a lila liba,
lúdanyó konok fia
nem érti mi a hiba,
mért baj, ha színe lila.
Látják, hogy igen eszes,
jószívú, természetes.
Járja az iskolát,

jól tanul, jó barát,
csak ez az egy kis hiba,
csak mert a színe lila,
mert, hogy egy lila liba,
jaj, ez már nagy galiba!

Telnek, csak telnek a napok,
hol a hold, hol a nap ragyog,
míg aztán az egyik éjjel,
üzenet jön déli széllel,
susogja a sás, a virág
ám hiába,
mert nem hallja,
nem érti meg
libafalka,
nem figyel fel a veszélyre,
a vészjósló sötét éjre,
alszik már a libavilág.

Kivéve a lila libát!
Lali hallja, Lali érzi,
sás és virág szavát érti.

Nagyot kiált:

- Veszedelem!

No lesz is nagy ijedelem!
- Erre szaladj, arra szaladj,
gyorsan, gyorsan, mihamarabb!

Jön a róka, figyeljeteK,
lusta kutyák, ébredjeteK!

Öreg Morzsa rögtön ugrik,
Bodri is jön, fut az útig.
Jól megtépik,
jól megrázzák,
ott is hagyja az irháját.

Megnyugszik a libavilág,
ünneplik a lila libát.

Telnek, csak telnek a napok,
hol a hold, hol a nap ragyog.
Telnek, csak telnek az évek,
Lalikánk gácsérrá érett.
Lilában ragyogó tolla,
Lúd Lilla szívét megfogja.

Egy nap aztán sok liba,
kis liba és nagy liba,
táncolnak a lagziba.

A vőlegény aznap éjjel
lila tollát levette,
és a tollát, a szép tollát
hófehérre festette.
Bizony sokan csodálkoztak,
bizony sokan sajnálták,
különleges lila színét
olyan régen megszokták.

Teltek napok, teltek évek,
nyugodtan élt sok liba,
mind egyforma, mind hófehér,
nincs is már több galiba.

Ám egyszer csak, képzeljétek,
ifjabb Lúd Lali liba
-a mi Lalink kisleánya
úgy érezte, másra vágyik,
nem áll be libasorba
ecsetet vett,
festéket vett,
és a tollát, a fehérét,
új festékbe mártotta,
ő bizony a libatollát
befestette pirosra...
sok egyforma liba közül ki kell tűnni -
azt mondta.

